

Arrest

nr. 273 515 van 31 mei 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 21 februari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 januari 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE MAERTELAERE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 september 2018 diende verzoeker een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Hij legde zijn originele identiteitskaart en geboorteakte voor. Hij verklaarde dat zijn Palestijns paspoort werd afgenomen door de smokkelaar in Turkije.

Op 29 november 2018 werd verzoeker gehoord in het kader van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale

bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 6 december 2018 verzocht de gemachtigde de Franse instanties op grond van artikel 12(2) van de Dublin III-verordening de verantwoordelijkheid voor het behandelen van het verzoek van verzoeker over te nemen.

Op 5 februari 2019 stemden de Franse autoriteiten in met het verzoek.

Op 27 februari 2019 nam de gemachtigde een overdrachtsbesluit (bijlage 26^{quater}). Het beroep dat verzoeker aantekende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werd verworpen met arrest nr. 232 838 van 10 juli 2019.

Op 25 oktober 2019 wordt het verzoek tot internationale bescherming overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

Op 21 januari 2021 beslist de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat verzoeker aantekende tegen deze beslissing wordt door de Raad op 13 december 2021 met arrest nr. 265 381 verworpen.

Op 19 januari 2022 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13^{quinquies}. Dit is de bestreden beslissing met volgende redengeving:

“(…)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer , die verklaart te heten ,

(…)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 22/01/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 13/12/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel wordt door de verzoekende partij als volgt toegelicht:

“EXPOSE DES MOYENS

MOYEN UNIQUE

Pris de la violation de l'art. 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et des articles 7, 62, 74/13, 74/14 de la loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, les articles 10, 11, 23 et 32 de la Constitution, des articles 6 et 9 de la directive 2013/32/UE, de l'article 7 de la directive 2005/85/CE, les articles 3, 4, 8, 13 et 14 de la Convention européenne des droits de l'Homme et ainsi que du principe général de bonne administration et du contradictoire, du principe général de prudence et de minutie et de l'erreur manifeste d'appréciation.

Violation de l'article 41 de la charte consacrant le droit à être entendu

Attendu que la partie requérante s'est vu notifier un ordre de quitter le territoire 13 quinquies, lequel ne saurait être considéré comme un ordre de quitter le territoire de même nature que ceux qui aurait éventuellement été adressés précédemment en ce qu'il ne rencontrerait en aucun cas ni la même situation ni une base légale similaire ;

Attendu que la décision entreprise fait expressément référence à la décision prise par la CGRA, sur laquelle elle se fonde , de sorte que cette décision est réputée connue de la partie adverse.

Il s'agit en l'espèce de la décision du 22.01.2021 et de celle du CCE du 13.12.2021..

Attendu qu'il convient d'examiner si la décision entreprise est conforme à l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 ;

Que l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 impose la partie adverse de tenir compte de la situation de santé de la partie requérante , de P intérêt supérieur de l'enfant et de sa situation familiale au moment où elle prend une décision qui lui est défavorable ;

Que la décision entreprise ne respecte pas le prescrit de cette disposition , à tout le moins la motivation de la partie adverse ne permet pas à votre conseil d'exercer son contrôle, en ce qu'il n'apparaît pas qu'elle ait pris le soin d'entendre la partie requérante avant de prendre la décision entreprise et que dès lors elle ne tient pas compte de l'ensemble des éléments tenant à la situation de santé et de la situation familiale de la partie requérante , alors que la décision doit être motivée tant en fait qu'en droit et que la motivation doit constituer une réponse adéquate et personnalisée au regard de la situation globale de la partie requérante;

Que la décision est motivée exclusivement par référence à la décision de refus de la demande d'asile du CGRA du 22.01.2022. .

Qu'il n'apparaît pas de cette décision que la partie requérante ait été entendue , que la partie adverse ait tenu compte de la situation sanitaire mondiale actuelle due à la pandémie de Coronavirus , de la situation en CIS-JORDANIE sur le plan économique-sociale telle qu'impactée par la présence conjointe et simultanée du Coronavirus et de la crise majeure de 1'UNRWA qui impacte indifféremment aussi bien les palestiniens non enregistrés auprès de 1'UNRWA que les réfugiés UNRWA qui y vivent.

Qu'il convient également d'emblée de constater que la partie adverse ne saurait tenir compte de l'ensemble des éléments personnels au requérant, dès lors qu'elle ne l'a pas entendue .

Alors que si tel avait été le cas la partie requérante aurait fait valoir .

- Le décès de ses deux parents, père et mère, décédés le même jour, le 06.01.2022, du Covid 19. Ils n'avaient pas pu recevoir de soins en raison de leur situation précaire.

- Ces décès simultanés ont laissé la partie requérante littéralement au bord du gouffre en raison de l'attachement de la partie requérante à ses parents et du caractère soudain et brutal de leurs disparitions.

- La partie requérante est en dépression et ne peut faire aisément son deuil, n'ayant pas pu faire ses adieux ni participer aux funérailles ;

- Elle a l'impression d'avoir accéléré le décès de ses parents, qui lui semblent avoir jeté l'éponge lorsqu'ils ont appris l'issue négative de la procédure de leur fils...alors qu'ils avaient investi énormément dans son départ.

- Elle en nourrit une énorme culpabilité.

- Le centre hébergeant la partie requérante a pris conscience de l'état de la partie requérante et a instauré d'urgence un suivi psychologique.

- Une fragilité psychologique également présente antérieurement et liée à une situation de précarité installée depuis de nombreuses années, précarité financière, de situation administrative mais également sociale

- La circonstance que ses parents étant tous deux décédés, la partie requérante ne peut plus compter sur un soutien familial et se trouve également privée de son point de chute en cas de retour au pays d'origine/.

- Son intégration en Belgique lié à une déjà longue période de 3 ans ainsi qu'à des efforts importants afin d'apprendre une des langues nationale et sa volonté de travailler afin d'être autonome et de pouvoir aider sa famille dans le besoins.

- Sa crainte de se voir exposée en cas de retour vers la Cis-Jordanie ; à la plus grande précarité ce qui par ricochet l'exposera également au Coronavirus, dès lors que concrètement y vivre ne permet pas le respect des gestes barrières essentiels, soit un lavage des mains fréquent à défaut d'accès suffisant à l'eau et au savon, le respect de la distanciation sociale à défaut d'espace de vie privatif.

Que face à ce constat, la décision ne peut être qu'annulée , en tant qu'elle ne répond pas à l'obligation formelle de motivation et violation des dispositions visées au moyen .

Que la décision ne fait pas davantage montre d'avoir tenu compte de la pandémie de Covid 19 en Europe et de par le monde, ni d'avoir tenu compte des conditions sécuritaires et sanitaires que traverse la Cis-Jordanie, en tant que peuplée en partie par des réfugiés palestiniens enregistrés auprès de l'UNRWA qui subissent eux de plein fouet la crise de l'UNRWA ; .

La décision ne rencontre d'aucune façon la situation spécifique et particulière de la partie requérante .

Elle s'avère donc , au regard de la spécificité du cas, - totalement ignorée-, strictement stéréotypée.

Alors que la décision faisant référence à la procédure qui a exposé cette situation, ne pouvait en aucun cas l'ignorer.

Que la décision entreprise, l'ordre de quitter le territoire, viole dès lors l'article 74/13 ainsi que les dispositions et principes visés au moyen;

Que la motivation formelle des actes administratifs constitue une formalité substantielle consistant en l'indication, dans l'instrumentum d'un acte administratif, des motifs de droit, c'est à dire des dispositions normatives dont l'auteur de l'acte fait application, et des motifs de fait, à savoir les circonstances qui ont présidé à son adoption, qui constituent les fondement de cet acte ;

Cette obligation a été généralisée par la Loi du 29 juillet 1991 à tous les actes administratifs individuels ;

Le but des dispositions légales précitées est d'astreindre l'administration "à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité" et que "l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs" (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991 , J.T., 1991, page 737).

E. Cerexhe et J. Vande Lanotte rappellent que "Lorsqu'il s'agit de décisions qui ont fait l'objet de discussions au sujet desquelles l'autorité dispose d'un large pouvoir d'appréciation, la motivation doit être ' détaillée. '

Dans la justification de l'amendement qui est finalement devenu l'article 3 de la Loi sur la motivation formelle des actes administratifs, on peut lire, "Sila motivation est obligatoire, il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre l'importance de la décision et sa motivation". Tel est le sens du membre de phrase: "Elle doit être adéquate". En commission de la chambre, le ministre a estimé que "cette obligation demeure d'ailleurs générale et doit être proportionnelle à l'intérêt et à la portée de la décision" (l'obligation de motiver les actes administratifs, Bruges, La Chartres, 1992, page 6).

La motivation formelle doit être adéquate comme le précise l'article 3 de la Loi 29 juillet 1991.

Le respect de cette exigence doit s'apprécier au regard du principal objectif de la Loi, à savoir, permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de le contester en justice. (C.E. 14 juin 2002, n ° 107.842) ;

Attendu que la partie adverse n'examine pas de manière adéquate la situation de santé , matérielle et familiale de la partie requérante.

Attendu que la partie adverse est tenue par une obligation de minutie, obligation qui doit être examinée en parallèle avec l'article 74/13 ;

Qu'en l'espèce, la partie adverse, en ce qu'elle n'examine pas la situation qui comprend nécessairement l'examen de cette situation individuelle , avant de prendre une décision viole manifestement l'article 74/13;

Elle viole également manifestement les dispositions et principes visés au moyen ;

Le Conseil d'Etat estime de manière constante que le contrôle de la légalité d'un acte s'entend également de celui de la proportionnalité de la décision;

La jurisprudence constante du Conseil du Contentieux des Etrangers contraint l'administration à prendre en compte dans sa décision tous les éléments pertinents qui sont en sa possession au moment du traitement (« Le Conseil entend rappeler tout d'abord que la légalité d'un acte doit s'apprécier en fonction des documents dont disposait la partie défenderesse au moment où elle a statué... » CCE, arrêt n°27.944 du 28.05.2009).

L'article 41 de la charte consacre le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qu'il affecterait défavorablement ne soit pris à son encontre ;

Les considérants 11 et 13 de la directive 2008/115 énoncent:

«(11) Il y a lieu d'arrêter un ensemble commun minimal de garanties juridiques, applicables aux décisions liées au retour, afin d'assurer une protection efficace des intérêts des personnes concernées.[...]

[...]

(13) Il convient de subordonner expressément le recours à des mesures coercitives au respect des principes de proportionnalité et d'efficacité en ce qui concerne les moyens utilisés et les objectifs poursuivis. [...] Les Etats membres devraient pouvoir avoir recours à différentes possibilités pour contrôler le retour forcé.

[...]

L'article 1er de la directive 2008/115 prévoit:

«La présente directive fixe les normes et procédures communes à appliquer dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier, conformément aux droits fondamentaux en tant que principes généraux du droit communautaire ainsi qu'au droit international, y compris aux obligations en matière de protection des réfugiés et de droits de l'homme.»

L'article 2 de la directive 2008/115 dispose:

«1. La présente directive s'applique aux ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier sur le territoire d'un État membre.

[...]»

En l'espèce , les faits de la cause relèvent du champ d'application de la directive 2008/115 mais également de l'article 41, paragraphe 2, de la [Charte],

En l'espèce, il est évident que les droits de la défense de la partie requérante ont été violés, du fait que la partie requérante n'a pas été régulièrement entendue préalablement à la décision entreprise ;

La partie adverse viole le principe général du respect des droits de la défense et porte atteinte aux intérêts de la partie requérante tels qu'ils lui sont reconnus par les articles l'article 41 de la charte ;

Selon une jurisprudence constante, les droits de la défense, qui comportent le droit d'être entendu et le droit d'accès au dossier, figurent au nombre des droits fondamentaux faisant partie intégrante de l'ordre juridique de l'Union et consacrés par la Charte (voir, en ce sens, arrêt du 18 juillet 2013, Commission e.a./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P et C-595/10 P, non encore publié au Recueil, points 98 et 99 ainsi que jurisprudence citée). Il est vrai également que le respect de ces droits s'impose même lorsque la réglementation applicable ne prévoit pas expressément une telle formalité (voir, en ce sens, arrêt du 22 novembre 2012, M., C-277/11, non encore publié au Recueil, point 86 et jurisprudence citée).

La Cour a toutefois déjà considéré que les droits fondamentaux, tels que le respect des droits de la défense, n'apparaissent pas comme des prérogatives absolues, mais peuvent comporter des restrictions, à condition que celles-ci répondent effectivement à des objectifs d'intérêt général poursuivis par la mesure en cause et ne constituent pas, au regard du but poursuivi, une intervention démesurée et intolérable qui porterait atteinte à la substance même des droits ainsi garantis (arrêt du 15 juin 2006. Dokter e.a., C-28/05, Rec. p. 1-5431, point 75).

En outre, l'existence d'une violation des droits de la défense doit être appréciée en fonction des circonstances spécifiques de chaque cas d'espèce (voir, en ce sens, arrêt du 25 octobre 2011, Solvay/Commission, C-110/10 P, Rec. p. 1-10439, point 63), notamment de la nature de l'acte en cause, du contexte de son adoption et des règles juridiques régissant la matière concernée (arrêt Commission e.a./Kadi, précité, point 102 et jurisprudence citée).

L'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des Etats membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union. Lorsque, comme en l'espèce, ni les conditions dans lesquelles doit être assuré le respect des droits de la défense des ressortissants de pays tiers en situation irrégulière, ni les conséquences de la méconnaissance de ces droits ne sont fixées par le droit de l'Union, ces conditions et ces conséquences relèvent du droit national pour autant que les mesures arrêtées en ce sens sont du même ordre que celles dont bénéficient les particuliers dans des situations de droit national comparables (principe de l'équivalence) et qu'elles ne rendent pas en pratique impossible ou excessivement difficile l'exercice des droits conférés par l'ordre juridique de l'Union (principe d'effectivité) (voir en ce sens, notamment, arrêts du 18 décembre 2008, Sopropé, C-349/07, Rec. p. 1-10369, point 38, ainsi que du 19 mai 2011, Iaia e.a., C-452/09, Rec. p. 1-4043, point 16).

Pour autant, s'il est loisible aux Etats membres de permettre l'exercice des droits de la défense de ces ressortissants selon les mêmes modalités que celles retenues pour régir les situations internes, ces modalités doivent être conformes au droit de l'Union et, notamment, ne pas remettre en cause l'effet utile de la directive 2008/115.

C'est donc dans le contexte d'ensemble de la jurisprudence concernant le respect des droits de la défense et du système de la directive 2008/115 que les États membres, dans le cadre de leur autonomie procédurale, doivent, d'une part, déterminer les conditions dans lesquelles doit être assuré le respect du droit, pour les ressortissants de pays tiers en situation irrégulière, d'être entendus et, d'autre part, tirer les conséquences de la méconnaissance de ce droit.

La partie requérante n'a pas été entendue avant que cette décision soit prise à son encontre, ;

La partie adverse fait preuve d'un manque de minutie et n'a pas correctement motivé sa décision au sens de l'article 62 visé au moyen ;

Il convient donc de suspendre la décision entreprise ;

L'Etat où se trouve l'étranger qui fait valoir des griefs défendables doit prendre en considération la situation du pays vers lequel il est susceptible d'être renvoyé (ou d'être contraint de retourner), sa législation, et le cas échéant, les assurances de celui-ci, afin de s'assurer qu'il n'existe pas d'éléments suffisamment concrets et déterminants permettant de conclure qu'il y risquerait un sort interdit par l'article 3 (C.E.S.D.H, 7 mars 2000, T.I./ Royaume uni) ;

en l'espèce, la décision entreprise viole l'article 3, les obligations qui en découlent telle qu'ici décrites n'étant pas respectées ;

En effet, l'article 3 de la CEDH dispose que « Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants ». Cette disposition consacre l'une des valeurs fondamentales de toute société démocratique et prohibe en termes absolus la torture et les traitements inhumains ou dégradants quels que soient les circonstances et les agissements de la victime (jurisprudence constante: voir p.ex. Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, § 218). La Cour EDH a déjà considéré que l'éloignement par un Etat membre peut soulever un problème au regard de l'article 3 de la CEDH, et donc engager la responsabilité d'un Etat contractant au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que la partie requérante courra, dans le pays de destination, un risque réel d'être soumise à des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH. Dans ces conditions, l'article 3 de la CEDH implique l'obligation de ne pas éloigner la personne en question vers ce pays (voir: Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 75, et les arrêts auxquels il est fait référence; adde Cour EDH 26 avril 2005, § 66).

Pour apprécier s'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que la partie requérante encourt un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH, le Conseil se conforme aux indications données par la Cour EDH. A cet égard, la Cour EDH a jugé que, pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements, il y a lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de la partie requérante dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans ce pays et des circonstances propres au cas de la partie requérante (voir: Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 78; Cour EDH 28 février 2008, Saadi / Italie, §§ 128-129 ; Cour EDH 30 octobre 1991, Vilvarajah et autres/Royaume-Uni, § 108 in fine).

En ce qui concerne l'examen de la situation générale dans un pays, la Cour EDH attache souvent de l'importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d'organisations internationales indépendantes de défense des droits de l'homme telles qu'Amnesty International, ou de sources gouvernementales (voir p.ex. : Cour EDH 21 janvier 2011. M.S.S./Belgique et Grèce, §§ 347 et 348 ; Cour EDH 5 juillet 2005, Sa id/Pays Bas, § 54 ; Cour EDH 26 avril 2005, Müslim/Turquie, § 67 ; Cour EDH 15 novembre 1996, Chahal/Royaume-Uni, §§ 99 et 100). En même temps, la Cour EDH a considéré qu'une simple possibilité de mauvais traitements en raison d'une conjoncture instable dans un pays n'entraîne pas en soi une infraction à l'article 3 de la CEDH (voir Cour EDH 30 octobre 1991, Vilvarajah et autres/Royaume-Uni, § 111) et que, lorsque les sources dont elle dispose décrivent une situation générale, les allégations spécifiques d'un requérant dans un cas d'espèce doivent être corroborées par d'autres éléments de preuve (voir: Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 79 ; Cour EDH 28 février 2008, Saadi/Italie, § 131 ; Cour EDH 4 février 2005, Mamatkulov and Askarov/ Turquie, § 73 ; Cour EDH 26 avril 2005, Müslim/ Turquie, § 68).

Dans le cas d'espèce, la partie adverse convient que la partie requérante a déposé plusieurs demandes d'asile, mais elle n'examine pas si la décision entreprise ne contrevient pas au principe de non refoulement de la partie requérante ;

Dès lors qu'il n'appartenait pas au Commissariat général ni au conseil du Contentieux saisi dans le cadre de l'asile de se prononcer sur le non refoulement de la partie requérante et qui ne l'ont d'ailleurs pas fait, la partie adverse devait donc elle-même se prononcer sur le non refoulement et la violation éventuelle de l'article trois de la Convention, ;

Il appartenait donc à la partie adverse d'examiner si le renvoi du requérant, indépendamment de l'application qui été faite des articles 48/3 et 48/4 pouvait constituer une violation de l'article trois de la Convention droits de l'homme ;

En l'occurrence, la partie adverse n'a pas examiné si, indépendamment de l'examen au sens des article 48/3 et 48/4, il n'existe pas d'autres éléments qui pouvaient constituer une violation de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme en cas de renvoi de la partie requérante vers son pays d'origine ou son pays de résidence habituelle, en l'espèce la Grèce, compte tenu du statut de réfugié accordé par cet état à la partie requérante ;

Le Conseil d'Etat estime de manière constante que le contrôle de la légalité d'un acte s'entend également de celui de la proportionnalité de la décision;

La jurisprudence constante du Conseil du Contentieux des Etrangers contraint l'administration à prendre en compte dans sa décision tous les éléments pertinents qui sont en sa possession au moment du traitement (« Le Conseil entend rappeler tout d'abord que la légalité d'un acte doit s'apprécier en fonction des documents dont disposait la partie défenderesse au moment où elle a statué... » CCE, arrêt n°27.944 du 28.05.2009).

L'article 41 de la charte consacre le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qu'il affecterait défavorablement ne soit prise à son encontre ;

Les considérants 11 et 13 de la directive 2008/115 énoncent: «(11) Il y a lieu d'arrêter un ensemble commun minimal de garanties juridiques, applicables aux décisions liées au retour, afin d'assurer une protection efficace des intérêts des personnes concernées. [...]

[...]

(13) Il convient de subordonner expressément le recours à des mesures coercitives au respect des principes de proportionnalité et d'efficacité en ce qui concerne les moyens utilisés et les objectifs poursuivis. [...] Les États membres devraient pouvoir avoir recours à différentes possibilités pour contrôler le retour forcé.

[...]

L'article 1er de la directive 2008/115 prévoit:

«La présente directive fixe les normes et procédures communes à appliquer dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier, conformément aux droits fondamentaux en tant que principes généraux du droit communautaire ainsi qu'au droit international, y compris aux obligations en matière de protection des réfugiés et de droits de l'homme.»

L'article 2 de la directive 2008/1 15 dispose:

« 1. La présente directive s'applique aux ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier sur le territoire d'un État membre.

[...]»

En l'espèce , les faits de la cause relèvent du champ d'application de la directive 2008/115 mais également de l'article 41, paragraphe 2, de la [Charte],

En l'espèce, il est évident que les droits de la défense de la partie requérante ont été violés, du fait que la partie requérante n'a pas été régulièrement entendue préalablement à la décision entreprise ;

Qu'elle ait été entendue antérieurement dans le cadre de sa demande d'asile ne saurait être considéré comme équivalent dès lors qu'il s'agit de procédures différentes ayant chacune leurs spécificités et finalités et que majoritairement les décisions indiquent elles-mêmes ne pas examiner l'hypothèse d'un renvoi vers le pays d'origine.

Que par ailleurs la situation personnelle de la partie requérante a profondément changé depuis sa dernière audition au CGRA puisque sa situation familiale et économique s'est totalement modifiée en raison du décès de ses deux parents, le 06.01.2022.

Un double décès qui a des conséquences sur le plan familial, économique et social mais également sécuritaire puisque la partie requérante ne peut plus bénéficier du soutien de ses anciens, qui étaient également respectés.

La partie adverse viole le principe général du respect des droits de la défense et porte atteinte aux intérêts de la partie requérante tels qu'ils lui sont reconnus par les articles l'article 41 de la charte ;

Selon une jurisprudence constante, les droits de la défense, qui comportent le droit d'être entendu et le droit d'accès au dossier, figurent au nombre des droits fondamentaux faisant partie intégrante de l'ordre

juridique de l'Union et consacrés par la Charte (voir, en ce sens, arrêt du 18 juillet 2013, Commission e.a./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P et C-595/10 P, non encore publié au Recueil, points 98 et 99 ainsi que jurisprudence citée). Il est vrai également que le respect de ces droits s'impose même lorsque la réglementation applicable ne prévoit pas expressément une telle formalité (voir, en ce sens, arrêt du 22 novembre 2012, M., C-277/11, non encore publié au Recueil, point 86 et jurisprudence citée).

La Cour a toutefois déjà considéré que les droits fondamentaux, tels que le respect des droits de la défense, n'apparaissent pas comme des prérogatives absolues, mais peuvent comporter des restrictions, à condition que celles-ci répondent effectivement à des objectifs d'intérêt général poursuivis par la mesure en cause et ne constituent pas, au regard du but poursuivi, une intervention démesurée et intolérable qui porterait atteinte à la substance même des droits ainsi garantis (arrêt du 15 juin 2006, Dokter e.a., C-28/05, Ree. p. 1-5431, point 75).

En outre, l'existence d'une violation des droits de la défense doit être appréciée en fonction des circonstances spécifiques de chaque cas d'espèce (voir, en ce sens, arrêt du 25 octobre 2011, Solvay/Commission, C-110/10 P, Ree. p. 1-10439, point 63), notamment de la nature de l'acte en cause, du contexte de son adoption et des règles juridiques régissant la matière concernée (arrêt Commission e.a./Kadi, précité, point 102 et jurisprudence citée).

L'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des États membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union. Lorsque, comme en l'espèce, ni les conditions dans lesquelles doit être assuré le respect des droits de la défense des ressortissants de pays tiers en situation irrégulière, ni les conséquences de la méconnaissance de ces droits ne sont fixées par le droit de l'Union, ces conditions et ces conséquences relèvent du droit national pour autant que les mesures arrêtées en ce sens sont du même ordre que celles dont bénéficient les particuliers dans des situations de droit national comparables (principe de l'équivalence) et qu'elles ne rendent pas en pratique impossible ou excessivement difficile l'exercice des droits conférés par l'ordre juridique de l'Union (principe d'effectivité) (voir en ce sens, notamment, arrêts du 18 décembre 2008. Sopropé, C-349/07, Ree. p. 1-10369, point 38, ainsi que du 19 mai 2011, Iaia e.a., C-452/09, Ree. p. 1-4043, point 16).

Pour autant, s'il est loisible aux États membres de permettre l'exercice des droits de la défense de ces ressortissants selon les mêmes modalités que celles retenues pour régir les situations internes, ces modalités doivent être conformes au droit de l'Union et, notamment, ne pas remettre en cause l'effet utile de la directive 2008/115.

C'est donc dans le contexte d'ensemble de la jurisprudence concernant le respect des droits de la défense et du système de la directive 2008/115 que les États membres, dans le cadre de leur autonomie procédurale, doivent, d'une part, déterminer les conditions dans lesquelles doit être assuré le respect du droit, pour les ressortissants de pays tiers en situation irrégulière, d'être entendus et, d'autre part, tirer les conséquences de la méconnaissance de ce droit.

La partie requérante n'a pas été entendue avant que cette décision soit prise à son encontre ;

La partie adverse fait preuve d'un manque de minutie et n'a pas correctement motivé sa décision au sens de l'article 62 visé au moyen ;

Il convient donc de suspendre la décision entreprise ;

Que la décision entreprise ne tient par ailleurs aucune compte des difficultés liées à la prise en considération de la situation sanitaire en Cis Jordanie, dans le cadre de cette pandémie, cette situation n'étant même pas abordée ;

Elle entend faire également valoir la précarité nouvelle et accrue pouvant résulter de la crise économique liée à la pandémie du Covid 19 de par le monde. Celle-ci impacte également sa région d'origine ;

Elle entend également faire valoir la situation grave d'insécurité en Cis-Jordanie.

Celle-ci est illustrée par les articles suivants :

(...)

“An eyewitness we spoke to said the [Israeli] army ... fired at the car that the three Palestinians were using. She said that for more than a minute, she kept hearing gunshots being fired,” A1 Jazeera’s Rania Zabaneh, reporting from Nablus, said.

“When we got to the location, the car was being towed away, it was totally riddled with bullets. At the hospital where the bodies were taken the doctors said they had a hard time recognising the victims because of the gunshots.

“The Israeli defence minister commended the army for doing this operation,” she said.

Witnesses told Anadolu Agency that the incident involved a member of Israel’s special forces in a civilian vehicle storming the city’s al-Makhfieh neighbourhood, and opening fire at the car.

The PA’s Ministry of Foreign Affairs has called for an international investigation into the killings while the PA cabinet described it as a “heinous crime”.

The foreign ministry held the Israeli government and Prime Minister Neftali Bennett “fully and directly responsible for this crime”.

The PA foreign ministry held the Israeli government and Prime Minister Neftali Bennett “fully and directly responsible for this crime” [Mohamad Torokman/Reuters]

“The silence of the international community to Israeli violations and crimes provides a cover to these criminal acts and encourages the Israeli occupier to continue in its open warfare against the Palestinians,” it said in a statement.

Israel, on its part, said the three men were Palestinian “militants” who were responsible for recent shooting attacks.

The Shin Bet internal security agency said the three were in a vehicle and were killed in a clash with security forces. No Israelis were killed or wounded in the shooting, it added.

Palestinian and international rights groups have long condemned what they see as a policy of shoot to kill and excessive use of force.

B’Tselem, an Israeli rights group, said it had recorded 77 Palestinian deaths at the hands of Israeli forces in the West Bank last year. More than half of those killed were not implicated in any attacks, it added.

Settler attacks

Late last year, Israeli troops killed a Palestinian man during a raid in the Ras al-Ain area in Nablus.

In December 2021, Israeli troops had killed a Palestinian man in the village of Beita, West Bank, during a protest against illegal settlements. Israeli forces killed a Palestinian minor after an alleged car-ramming at a military checkpoint in the northern West Bank.

During the same period, an ultraorthodox Jew was injured after being allegedly stabbed by a Palestinian attacker outside the walls of Jerusalem’s Old City.

A week earlier, a Hamas member allegedly opened fire in the Old City, killing an Israeli man. Both suspects were killed by Israeli forces.

Meanwhile, earlier this month, Amnesty International said in a new report that Israel was carrying out “the crime of apartheid against Palestinians” and must be held accountable for treating them as “an inferior racial group”.

Palestinians have also been hit by a rise in violent attacks by Israeli settlers in the West Bank and East Jerusalem.

Israel captured East Jerusalem and the West Bank in the 1967 Middle East war. The territories are now home to more than 700,000 Jewish settlers living in 164 settlements and 116 outposts, which Palestinians seek as parts of their future independent state.

Under international law, all Jewish settlements in the occupied territories are considered illegal.

Palestinians, along with most of the international community, consider settlements to be a major obstacle to peace.

<https://www.aljazeera.com/news/2022/2/8/israel-troops-kill-11-palestinians-in-occupied-west-bank>

As Violence Rises in the West Bank, Settler Attacks Raise Alarm

Attacks by settlers and Palestinians have both reached a five-year high. But unlike Palestinian suspects, violent settlers are rarely prosecuted.

Palestinian farmers harvesting olives last fall under the eye of Israeli soldiers. Some farmers are afraid to tend their groves without military protection. Credit...Samar Hazboun for The New York Times

By Patrick Kingsley
Feb. 12, 2022

BURIN, West Bank — The Israeli settlers streamed down the hill toward Palestinian farmland, some waving sticks, some throwing stones, all masked.

They began beating a group of Palestinian villagers and Israeli rights activists, who had been planting olive trees on the edge of a Palestinian village. One settler threw a flammable liquid across an activist's car and set it ablaze. At least seven people were injured.

The mob attack outside the village of Burin last month, captured on video by human rights advocates, was part of an escalation of civilian violence across the occupied West Bank in the past year. In 2021, the number of injurious attacks by settlers on Palestinians, and by Palestinians on settlers, reached their highest levels in at least five years, according to the United Nations.

ADVERTISEMENT

Settlers injured at least 170 Palestinians last year and killed five, U.N. monitors reported. During the same period, Palestinians injured at least 110 settlers and killed two, U.N. records show. The Israeli Army said that Palestinians had injured 137 Israeli civilians in the West Bank last year.

Video

Masked Israeli settlers attacking Palestinian villagers and Israeli activists last month near the West Bank village of Burin.

But if the numbers are roughly comparable, the power dynamic is different.

The settlers benefit from a two-tier legal system in which settlers who commit violence are rarely punished, while Palestinian suspects are frequently arrested and prosecuted by military courts. Of the 111 police investigations into settler attacks monitored by the Israeli rights group Yesh Din in the past five years, only three led to indictments.

Settlers, unlike Palestinians, have the protection of the military and are rarely in danger of losing the land they live on.

And it is the settler violence that is now attracting most alarm — not only among Palestinians, but also from the Israeli security establishment.

Benny Gantz, Israel's defense minister, described it as "a serious phenomenon" and announced the formation of special military teams to patrol flash points like Burin. Three Israeli reserve generals wrote in

January that settler violence posed a threat not only to Palestinians, but also to Israel's stability and its global image.

Editors' Picks

Image verwijderd

The view from the settlement of Yitzhar: the Palestinian village of Burin in the valley below, and an illegal outpost of the Givat Ronen settlement on the hill above it. Credit...Amit Elkayam for The New York Times

Image verwijderd

"I was scared and shocked." said Brush Eid, a Burin resident who was attacked by settlers last month. Credit...Samar Hazboun for The New York Times

But the impunity of recent settler attacks has led to concerns that the Israeli military is not doing enough to stop them. In some cases, repeated attacks have driven Palestinian farmers off their land, helping expand direct Israeli control over the West Bank.

"I was scared and shocked — can you imagine being on your own land and suddenly being attacked by a criminal gang?" said Brush Eid, 46, one of the Burin residents attacked last month. "They're trying to make us sick of being on our land."

Violence has long been deployed by both Israelis and Palestinians in the West Bank. Israel occupied the territory in 1967, and it has since been settled — illegally, according to most interpretations of international law — by hundreds of thousands of Israelis, many of whom consider the land their biblical birthright.

Image verwijderd

At the frontier of a land battle, a Palestinian home in Burin that was vandalized by Israeli settlers. Credit...Amit Elkayam for The New York Times

Image verwijderd

The home was splashed with red paint, still visible on this window. Credit...Samar Hazboun for The New York Times

Settler attacks are carried out by an extremist minority, condemned by Israeli officials, and do not involve the vast majority of Israeli settlers.

And the recent violence, which rose sharply during the Gaza war last spring and the Palestinian olive harvest last fall, is still far lower than in more intense periods of the Israeli- Palestinian conflict.

But rights groups have documented several instances over the past year where the military either stood by and did nothing as an attack took place or, as in Burin last month, did too little too late.

"Time and again we see incidents of settler violence in which the army stands next to the settlers and effectively provides them protection," said Lior Amihai, the director of Yesh Din. "That gives settlers the confidence to continue their attacks and vindicates the Palestinian belief that they have no one to call for protection."

In an earlier confrontation in Burin last October, a masked settler set a Palestinian olive grove on fire as his companions and Palestinian villagers threw stones at each other, according to video taken by Yesh Din. An Israeli soldier approached and, according to the video, spoke briefly to the settlers, who walked away, the fires still raging around them. None were arrested, the police said.

In a third confrontation at the same spot in November, video showed a row of six Israeli soldiers standing motionless as settlers and Palestinians threw rocks at each other. When they finally acted to defuse the situation, they fired tear gas at the Palestinians, according to video and witnesses, and again allowed the settlers to go home.

Video

Masked settlers setting fire to Palestinian land until a soldier asks them to leave, in a video taken by an Israeli human rights organization near Burin in October.

Two of the nine settlers were later arrested before being released pending further investigation, the police said. After the mob attack in January, one person was arrested and two detained, but none have been charged.

The army said that any claim that it “supports and permits settler violence is false,” and that the two videos did not tell the whole story of the confrontations. In each, it said in a statement, troops did not initially intervene because they were outnumbered and waiting for reinforcements.

In other cases, the army has issued restraining orders and curfews against settlers they deem a potential threat.

Maj. Gen. Yehuda Fuchs, the commander of Israeli troops in the West Bank, said in an interview that he was concerned about what he called “settler terrorism,” and was exerting “a lot of effort to avoid it.”

His job, he said, was to protect all residents of the West Bank, “never mind if they are Israelis or Palestinians.”

Image verwijderd

An armed Israeli settler in charge of security at the settlement of Yitzhar forcing Palestinian villagers to leave their olive groves in November. Credit...Samar Hazboun for The New York Times

Image verwijderd

A locked gate installed by Israeli forces near Burin blocks a road Palestinian farmers used to reach their land, they said. Credit...Samar Hazboun for The New York Times

To the villagers of Burin, settler attacks are part of a strategic attempt to push them off their land. Since the 1980s, the village has gradually become sandwiched between the hilltop settlements of Yitzhar and Givat Ronen.

Both settlements are built partly on privately owned Palestinian plots and are protected by the Israeli Army. Among their 2,000 residents are followers of two extremist rabbis.

And while most Israeli settlements are considered legal by Israel, and illegal under international law, Givat Ronen and outposts of Yitzhar are unauthorized by the government and illegal under Israeli law.

Israelis coming from the direction of these settlements attacked Palestinians or vandalized their property in Burin and neighboring villages at least 18 times in 2021, according to Yesh Din.

Such harassment has contributed to the seizure of at least 250 acres of private Palestinian land around these two settlements in recent decades, the organization said.

There is no overall estimate for the amount of private Palestinian land lost this way across the West Bank, but a 2021 study of four settlements conducted by the Israeli rights groups B'Tselem and Kerem Navot estimated that settlers had seized more than 9,000 acres of Palestinian farmland through intimidation in those locations alone.

Image verwijderd

Abdelmuhamen Asous, 46, said that attacks by settlers had curtailed his ability to harvest olives, and that he now earned more money working as a garbage collector. Credit...Samar Hazboun for The New York Times

Image verwijderd

During a confrontation in November, a settler's rock broke the arm of Adel Eid, 22, his family said. Credit...Samar Hazboun for The New York Times

Families living on the edge of Burin have installed metal grills on their windows to prevent rocks from shattering the glass and security cameras to observe settler attacks from inside. Some bar their children from playing at the edge of the village.

"We're scared they'll get kidnapped or killed," said Aya Eid, 16.

Violence against farmers and vandalism against their trees have become so common — more than 11,700 Palestinian-owned olive trees were damaged last year, according to the U.N. — that the Israeli Army provides escorts so farmers can safely reach their groves.

But because the army patrols each affected plot as little as two or three days a year, some farmers reached their groves just twice last year, not nearly enough time, they say, to complete the necessary work.

Before the nearby settlements were built, the olive harvest in Burin had a carnival-like atmosphere, several villagers said. Entire families camped out under the trees, grilled meat in the evenings and sang songs about olives.

It was "almost a holy activity," said Abdelmuhammen Asous, 46.

Image verwijderd

A Palestinian olive grove between the Israeli settlement of Yitzhar and the village of Burin. Credit...Amit Elkayam for The New York Times

Image verwijderd

Palestinians harvesting olives in Burin in November. Credit...Samar Hazboun for The New York Times

But in recent years, small groups of harvesters have spent only a few hours at a time in the groves, reducing their revenues by more than half, they say.

Mr. Asous now earns more money as a garbage collector in Burin. "We can't wait for this harvest to end," he said. "Because you don't know whether you'll come back alive."

In Yitzhar and Givat Ronen, no one publicly defends the recent attacks, let alone admits to participating in them. Community leaders say they were conducted by disenfranchised youths who tainted the settlers' cause by associating it with violence.

Video

A video taken by an Israeli rights organization showing Israeli soldiers standing by as settlers and Palestinians hurl stones at each other. The army said troops did not intervene because they were outnumbered and waiting for reinforcements.

A spokesman for Yitzhar, Tzvi Succot, disowned the recent violence but said he understood its cause: The attackers, he said, were afraid of the Palestinians, felt unprotected by the army and believed they needed to strike pre-emptively.

In 2008, a Palestinian man stabbed and wounded a boy from Yitzhar, and in 2009, two Palestinians killed five members of a Jewish family in their home in a nearby settlement — attacks that still haunt settlers, he said.

Image verwijderd

Tzvi Succot, a spokesman for Yitzhar, disowned the recent violence but said he understood it: The attackers feared Palestinian attacks, he said, and felt unprotected by the army. Credit...Amit Elkayam for The New York Times

Image verwijderd

A synagogue was the first structure erected in an illegal outpost of Givat Ronen. Credit...Amit Elkayam for The New York Times

Noam Jackson, a founder of Givat Ronen, said he did not recognize any of the masked settlers filmed in the recent attacks near his settlement, and could not speak to their motives. But he said it was possible that they were angry that Palestinians like the Eids had constructed new homes near the settlement, making it harder for the settlement to expand.

It is "logical that this construction is something that they would like to respond to." he said. Although Givat Ronen and the Yitzhar outposts are unauthorized, the government has taken no action to remove them, and has instead provided them with military protection, while municipal authorities have supplied them with services like garbage collection.

The farmers could take their land claims to court, but such cases are rarely successful.

The prime minister's office and the Defense Ministry both declined to comment on this dynamic.
Image verwijderd

Brush Eid said the high windows of his house were designed defensively to protect his family from settler attacks. Credit...Samar Hazboun for The New York Times

Image verwijderd

Families who live on the edge of the village have installed security cameras to observe settler attacks without having to open the windows. Credit...Samar Hazboun for The New York Times

Since Mr. Gantz sent in new military patrols last fall, the rate of attacks has fallen. But the olive harvest was nearly over by then, so it is likely to be another year before the effect of the new patrols can be assessed.

Palestinians say they will mean little if the army does not maintain this presence — and if they do not arrest violent settlers.

Brusli Eid, a Palestinian police detective, named for the martial arts movie star Bruce Lee, was shot in 2011 by a settler in his elbow and pelvis while building a home nearby. The Israeli authorities dropped criminal charges against three suspects in the attack, citing a lack of evidence.

"What does that look like to you?" he asked. To him, he said, it looks like "the Israeli government is protecting the settlers and encouraging their actions."

Image verwijderd

In recent years, some Palestinian olive growers have spent only a few hours in the groves, reducing their revenues by more than half, they say. Credit...Samar Hazboun for The New York Times
Reporting was contributed by Rami Nazzal and Hiba Yazbek from Burin, Myra Noveck from Yitzhar and Givat Ronen, Jonathan Shamir from Tel Aviv, and Rawan Sheikh Ahmad from Haifa.
<https://www.nytimes.com/2022/02/12/world/middleeast/settler-violence-west-bank.html>

Que ces articles démontrent à eux seuls :

- La persistance de la violence en Cis-Jordanie, liée entre autres à l'occupation des colons israéliens des territoires palestiniens, la précarisation économique des palestiniens liée à la crise sécuritaire et sanitaire, entre autre.

- De facto la persistance des problèmes que la partie requérante rencontrerait en cas d'exécution de la décision.

La partie requérante se trouve ainsi dans une situation de grave insécurité incompatible avec son droit à mener une vie décente ;

Préjudice grave et difficilement réparable

La décision entreprise risque de causer à la partie requérante un préjudice grave difficilement réparable.

Elle l'empêche, in fine et par une manipulation des dispositions légales, de bénéficier du droit d'introduire une demande de séjour plus de trois mois, en ce qu'elle lui enjoint de quitter le territoire.

L'exécution de la décision reviendrait à interrompre pour une durée à tout le moins indéterminée, un processus d'intégration entamé avec courage et persévérance et en fin de compte, une partie des arguments avancés en ternies de demande .

Elle exposerait aussi la partie requérante à ne plus pouvoir bénéficier du soutien et de l'encadrement social ET MEDICAL dont elle bénéficie en Belgique, alors qu'elle se trouve dans une situation de détresse évidente; CFR SUPRA , sa situation de deuil.

Qu'elle l'exposerait à une situation de précarité extrême qui serai de nature à constituer une violation de l'article 3 de la CEDH .

Que l'exécution de la décision l'exposerait également de manière inconsidérée à la possibilité de contracter la Covid 19 durant son voyage vers la Cis Jordanie et également sur place , eu égard à T impossibilité de respecter les gestes barrières élémentaires eu égard aux conditions de précarité dans ces lieux et circonstances."

2.2. Waar de verzoekende partij de schending aanhaalt van de artikelen 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 10, 11, 23 en 32 van de Grondwet alsook de artikelen 4 en 14 van het EVRM, van de artikelen 6 en 9 van de richtlijn 2013/32/EU en van artikel 7 van de richtlijn 2005/85/EU laat zij na uiteen te zetten op welke wijze deze artikelen door de bestreden beslissing geschonden worden. Deze onderdelen van het enig middel zijn in dan ook onontvankelijk.

2.3. De Raad stelt voorts vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. Artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd getroffen, luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

*1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)”*

Verzoekende partij betwist niet dat zij thans in België verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig visum. In dat geval moet de verwerende partij in beginsel overgaan tot het treffen van een verwijderingsmaatregel zoals *in casu* de bestreden beslissing.

Verzoekende partij betoogt in essentie niet gehoord te zijn geweest voor het treffen van de bestreden beslissing en dat er geen rekening werd gehouden met alle elementen inzake haar gezondheidstoestand (depressie) en haar familiale situatie, waaronder het overlijden van beide ouders op 6 januari 2022 en de gevolgen hiervan. Er blijkt evenmin dat rekening werd gehouden met de sanitaire crisis en met de socio-economische situatie in “Cis-Jordanië”, de westelijke Jordaanoever. Zij wijst op het bestaan van de coronapandemie.

2.6. De Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van een richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Te dezen toont de verzoekende partij dit evenwel niet aan. Verzoekende partij kan de schending van de bepalingen van deze richtlijn bijgevolg niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.7. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In zoverre verzoekende partij met haar betoog zou menen dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een uitdrukkelijke motiveringsplicht inhoudt, kan zij niet worden gevolgd. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt enkel dat rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling en vergt aldus een onderzoeksplicht, doch houdt geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in (*cf.* RvS nr. 242.591 van 10 oktober 2018).

2.8. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Er wordt op gewezen dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 40).

2.9. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat zich daarin een nota bevindt, opgesteld op 19 januari 2022, met als titel: *“Evaluatie artikel 74/13”* en waarin gesteld wordt:

“In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen, met inbegrip van de verklaringen afgelegd tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het verzoek om internationale bescherming:

- Hoger belang van het kind : betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd. 29/11/2018) geen in België of in een andere lidstaat van de EU verblijvende minderjarige kinderen te hebben. Tot op heden blijkt hierin geen veranderingen in het administratief dossier

Gezins- en familielevens : betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd. 29/11/2018) geen familieleden in België of in een andere Lidstaat van de EU te hebben. Tot op heden blijkt hierin geen veranderingen in het administratief dossier van betrokkene.

Gezondheidstoestand : geen medische elementen in het dossier, geen medische attesten voorgelegd.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten."

Zoals duidelijk blijkt, heeft de verwerende partij - in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt - voor het treffen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zo wijst de verwerende partij erop dat verzoekende partij geen minderjarige kinderen heeft in België, dat zij ook niet gehuwd is en dat zij verklaarde dat zij geen familieleden in België heeft. Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat deze bevindingen verkeerd zijn. Uit niets uit het administratief dossier, en ook niet uit haar verklaringen, blijkt dat de verzoekende partij een beschermenswaardig gezins- of familieleven heeft waarmee de verwerende partij onterecht geen rekening zou gehouden hebben. De verzoekende partij weerlegt deze vaststellingen niet.

Verzoekende partij betoogt thans wel dat zij zich in een fragiele psychologische toestand bevindt omwille van haar precaire situatie, en het overlijden van haar ouders op dezelfde dag door COVID, maar zoals de verwerende partij heeft vastgesteld, blijkt uit geen enkel (recent) medisch stuk dat de gezondheidstoestand van verzoekende partij een terugkeer naar het herkomstland verhindert.

Voorts stelt de verzoekende partij dat zij een depressie heeft, dat het rouwproces over haar overleden ouders bemoeilijkt wordt omdat zij geen afscheid heeft kunnen nemen, dat zij meent het overlijden van haar ouders versneld te hebben door de negatieve uitkomst van de door haar gevoerde procedures, dat zij er een schuldgevoel op nahoudt, dat zij psychologisch wordt opgevolgd en dat haar ouders haar niet langer financieel kunnen ondersteunen.

De Raad begrijpt dat het overlijden van beide ouders vreselijk is en een rouwproces vergt. Maar opnieuw wordt herhaald dat de verzoekende partij de verwerende partij hiervan niet op de hoogte bracht en geen medische attesten voorlegde of voorlegt. De verzoekende partij legt thans een verklaring van 2 februari 2021 van een psychotherapeut voor, maar geen enkel attest uitgaand van een dokter. Volgens de gegevens waarover de Raad beschikt, heeft de verzoekende partij evenmin een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat deze verklaring, die verwijst naar een bestaand PTSS, niet al veel eerder bestond of recent is ontstaan.

De Raad verwijst naar het volgend citaat uit het arrest nr. 223 838 van de Raad inzake de verzoekende partij:

"Ook wat betreft de persoonlijke situatie heeft de gemachtigde geantwoord op hetgeen verzoekers raadsman heeft aangehaald in zijn schrijven van 10 januari 2019. Meer bepaald kan verzoeker inderdaad niet beschouwd worden als een 20-jarige homoseksueel uit Afrika maar gaat het om een Palestijnse man geboren in 1978. Verder stipt de gemachtigde terecht aan dat verzoeker verklaarde in goede gezondheid te verkeren, aangezien dit steun vindt in het Dublingehoor dat zich in het administratief dossier bevindt. In zijn schrijven heeft de raadsman het plots over een slechte gezondheid en extreme kwetsbaarheid, doch de gemachtigde merkt op dat er nooit melding is gemaakt van medische problemen, inclusief psychische problemen en dat het psychologisch attest waarnaar de raadsman verwijst een brief betreft van een vrijwilliger over de culturele en sociale activiteiten van verzoeker die in geen geval wijst op enige mentale problemen. Verzoeker laat wederom deze motieven totaal onverlet, doch herhaalt op gratuite wijze dat verzoeker een bijzonder kwetsbaar profiel heeft. De Raad kan geen bijkomend kwetsbaar profiel aannemen van verzoeker, naast de kwetsbaarheid die eigen is aan elke verzoeker van internationale bescherming."

De bestreden beslissing kon aldus wel degelijk vaststellen dat de verzoekende partij geen medische problemen aantoonde die haar verhinderen om te reizen. Laat staan dat de verzoekende partij een ziekte aantoonde die dergelijke ernst vertoont om in aanmerking te komen als zijnde een risico in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verder wijst de Raad erop dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geenszins blijkt dat de verwerende partij ook zou moeten rekening houden met de eventuele integratie van de verzoekende partij.

In de mate dat de verzoekende partij voorhoudt thans niet meer financieel gesteund te worden door haar ouders, laat zij de Raad in het ongewisse of dergelijke steun niet kan verkregen worden elders. Ten overvloede merkt de Raad op dat de verzoekende partij het stilzwijgen bewaart over de situatie van haar echtgenote en zes kinderen, waarvan een deel in de Verenigde Staten zouden verblijven blijkens haar asielaanvraag en de band tussen de verzoekende partij en dit gezin.

Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij enig pertinent gegeven in de zin van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet veronachtzaamd heeft. Een schending van voormeld artikel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.10. Waar verzoekende partij verwijst naar haar pogingen tot integratie en lijkt te doelen op een privéleven in België waarmee geen rekening werd gehouden, blijkt evenwel dat verzoekende partij pas sinds 10 september 2018 België binnenkwam en zij slechts toegelaten was tot verblijf in afwachting van de behandeling van haar verzoek tot internationale bescherming, dat zijn beslag heeft gekend op 13 december 2021, waarbij de Raad de beslissing van de commissaris-generaal van 21 januari 2021 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft bevestigd (zie ook punt 1.). Verzoekende partij verbleef op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing bijgevolg geen vier jaar op het Belgische grondgebied. *In casu* kan niet worden vastgesteld dat de verzoekende partij op dergelijk korte tijd dat zij in België heeft verbleven voorafgaand aan het treffen van de thans bestreden beslissing, dermate intense, sociale of andere contacten met en in de Belgische samenleving zou hebben ontplooid om te besluiten tot een schending van het recht op privéleven, zoals vervat in artikel 8 van het EVRM. De Raad benadrukt dat de bescherming van het recht op privéleven in de zin van voormeld artikel zich pas opdringt wanneer een vreemdeling verregaande en sterke banden heeft opgebouwd in het gastland die gedurende een langere periode worden bestendigd zodanig dat deze vreemdeling op duurzame wijze lokaal verankerd is in de samenleving van het gastland. Dit blijkt *in casu* niet. Bovendien maakt de verzoekende partij geheel niet aannemelijk dat zij in haar herkomstland onmogelijk een privéleven zou kunnen hebben. Verzoekende partij maakt geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

2.11. Met haar betoog dat er geen rekening wordt gehouden met de pandemie die over heel de wereld heerst, en de impact ervan op haar land van herkomst of in de Westelijke Jordaanoever, verliest de verzoekende partij uit het oog dat het aan haar toekomt om de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM met concrete gegevens te onderbouwen. De verzoekende partij toont vooreerst niet aan dat zij door het coronavirus besmet is of symptomen heeft en een medische behandeling nodig heeft. Voorts maakt zij geenszins *in concreto* aannemelijk dat de nodige medische zorgen in geval van besmetting niet aanwezig zouden zijn in het land van herkomst. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij met haar betoog thans geen begin van bewijs naar voor brengt teneinde het lopen op een ernstig en reëel risico te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling, te staven. De Raad benadrukt verder dat de verzoekende partij met haar betoog geenszins aantoonde dat het risico te worden blootgesteld aan ziekte ten gevolge van de huidige COVID-19-pandemie, terwijl zij tijdens haar verblijf in België de mogelijkheid had zich te vaccineren, voortvloeit uit het nemen van de bestreden beslissing. Immers loopt de verzoekende partij ook in België, en in veel andere landen, hetzelfde risico. Er kan aldus niet gesteld worden dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een risico loopt op een behandeling, strijdig met artikel 3 van het EVRM, nu zij het door haar vermelde risico eveneens loopt in geval de bestreden beslissing niet zou zijn genomen en zij niet bevolen werd het grondgebied te verlaten. De Raad herhaalt in dit verband dat de verzoekende partij met haar niet gestaafde en vage betoog over de impact van de pandemie op haar land van herkomst en op de Westelijke Jordaanoever niet *in concreto* aantoonde dat de nodige medische zorgen in geval van besmetting niet aanwezig zouden zijn in haar land van herkomst.

Bovendien maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat – wat betreft het verbod op niet-essentiële reizen – een terugkeer naar het land van herkomst beschouwd wordt als een niet-essentiële reis en derhalve verboden is.

Als de verzoekende partij evenwel meent dat het voor haar niet mogelijk is om binnen de aangeduide termijn gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, staat het haar vrij op grond van

artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet om humanitaire redenen een verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten aan te vragen.

2.12. Zoals voorts blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, wijst de verwerende partij erop dat het verzoek tot internationale bescherming dat verzoekende partij in België had ingediend werd afgewezen. De Raad stelt vast dat verzoekende partij thans opnieuw verwijst naar de veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever, alsook de socio-economische situatie aldaar, maar zij gaat eraan voorbij dat de Raad in zijn arrest nr. 265 381 van 13 december 2021 als volgt geoordeeld heeft:

“(…)

2.3.4.2. *In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn problemen omwille van de (door-)verkoop van een huis niet aannemelijk maakt.*

Wat betreft verzoekers betoog over de impact van de financiële problemen bij UNRWA op het vervullen van de opdrachten van dit agentschap in de gebieden die onder zijn mandaat vallen, wijst de Raad erop dat verzoeker de motieven in de bestreden beslissing dat hij nooit geregistreerd is bij UNRWA en nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA niet betwist. Waar kan worden aangenomen dat de financiële crisis bij UNRWA een impact heeft op de ganse economie van Gaza, stelt de Raad vast dat verzoeker volgens zijn verklaringen afkomstig is van de Westelijke Jordaanoever, zodat verzoekers betoog in casu niet dienstig is. Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat hij door de financiële crisis bij UNRWA persoonlijk in een toestand van extreme armoede dreigt terecht te komen waardoor hij onmogelijk zal kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op vlak van voedsel, hygiëne en huisvesting.

Waar verzoeker in zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota laat gelden dat hij thans werkloos is, in de problemen is geraakt met Hamas en geen werk meer gaat vinden, herhaalt de Raad vooreerst dat verzoeker de door hem voorgehouden problemen niet aannemelijk heeft gemaakt. Bovendien staft verzoeker op geen enkele wijze dat hij persoonlijk geen werk meer zou vinden, zoals hij beweert.

Ten slotte wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviseerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in de Westelijke Jordaanoever zou hebben gekend.

2.3.4.3. *Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.*

Met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever wordt in de aanvullende nota van verwerende partij op basis van de COI Focus “Cisjordanie – Situation sécuritaire” van 7 oktober 2021 het volgende uiteengezet:

“Uit een grondige analyse van deze actuele veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever blijkt vooreerst dat er geen sprake van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, de Palestijnse Autoriteit en de Israëlische strijdkrachten.

In 2021 nam het geweld op de Westelijke Jordaanoever, net als in voorgaande perioden, de vorm aan van lokale laagdrempelige confrontaties tussen Palestijnen en de Israëlische veiligheidstroepen, dewelke meestal voorvielen in het kader van Israëlische raids, Palestijnse demonstraties of rally's na vernielingen die door Palestijnse inwoners als illegaal worden beschouwd. Ook zijn Israëli's, hoofdzakelijk militairen en politieagenten, het doelwit geweest van aanvallen uitgevoerd door Palestijnse individuen, meestal "eenzame wolven" zonder enige politieke binding. In de gebieden op de Westelijke Jordaanoever die onder Israëlische veiligheidscontrole staan (zones B en C), zijn Palestijnen aangevallen door Israëlische burgers die in de nederzettingen wonen.

De spanningen over plannen voor gedwongen uitzettingen in de wijk Sheikh Jarrah in Jeruzalem en acties van de Israëlische politie op de Esplanade of the Mosques escaleerden in april en mei 2021 tot botsingen tussen Palestijnen, Israëliërs en Israëlische veiligheidstroepen. De spanningen namen toe met de arrestatie door de Israëlische politie van Palestijnen die bezig waren met de voorbereidingen van de Palestijnse verkiezingen, en vervolgens toen Mahmoud Abbas op 29 april 2021 besliste om de verkiezingen sine die uit te stellen. De golf van Palestijnse protesten verspreidde zich naar de Westelijke

Jordaanover en in verschillende Israëlische steden. Het geweld bereikte een hoogtepunt op 14 mei 2021, een "dag van woede" voor de Palestijnen, toen tien Palestijnen werden gedood door de Israëlische troepen op de Westelijke Jordaanover.

Volgens Israëlische defensiefunctionarissen heeft de langdurige afwezigheid van Palestijnse veiligheidstroepen en de verzwakking van de invloed van de PA in de afgelopen twee jaar in sommige gevoelige gebieden van de Westelijke Jordaanover, een veiligheidsvacuüm doen ontstaan in Burqin en Qabatya bij Jenin en in rurale gebieden nabij Hebron. Daar hebben zich, met steun van de lokale bevolking, gewapende groepen gevormd die banden hebben met Harnas en de PIJ (Palestijnse Islamitische Jihad). Eind september 2021 vonden er Israëlische invallen plaats om enkele van deze groepen te ontmantelen.

In de Westelijke Jordaanover komen voorts regelmatig manifestaties voor waarbij het ongenoegen m.b.t. tot de kolonisatie, het bestaan van de Muur, het slopen van Palestijnse eigendommen en het uitzettingsbeleid gericht tegen Palestijnen woonachtig in Oost-Jeruzalem wordt geuit, of steun wordt betuigd aan de Palestijnse gedetineerden in Israël. Deze betogingen worden vaak met geweld de kop ingedrukt. Demonstraties die leidden tot geweld kwamen voor in verschillende gouvernementen.

Incidenten komen verder hoofdzakelijk voor wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd, of wanneer men te dicht bij de Muur komt en daardoor als bedreigend beschouwd wordt door de Israëlische troepen. Het aantal burgerslachtoffers hierbij blijft evenwel gering.

Zo uit de beschikbare informatie blijkt dat de bezetting in de Westelijke Jordaanover het leven van vele Palestijnen domineert, dat er nog spanningen zijn in de Westelijke Jordaanover, dat er incidenten plaatsvinden waarbij Palestijnse burgers het leven laten, dat er sprake is van het disproportioneel gebruik van geweld tegen niet- gewapende burgers, en dat geweld en onzekerheid het dagelijkse leven kenmerken, benadrukt de Commissaris- generaal dat de situatie in de Westelijke Jordaanover niet kan bestempeld worden als een situatie waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 35). Het geweld dat de Westelijke Jordaanover kenmerkt kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat er actueel in de Westelijke Jordaanover sprake is van een gewapende conflict, quod non,, dient hoe dan ook vastgesteld te worden dat het niveau van willekeurig geweld dat in de Westelijke Jordaanover voorkomt dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door dit willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Westelijke Jordaanover actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

De informatie waaruit verzoeker zowel in zijn verzoekschrift als in zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota citeert, wijst er niet op dat de hoger weergegeven analyse van de veiligheidssituatie niet langer actueel of correct is. Een groot deel van deze informatie heeft overigens betrekking op de situatie in Gaza en is hoe dan ook niet dienstig voor de beoordeling van verzoekers nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Voorts wordt niet betwist dat er zich in de Westelijke Jordaanover naar aanleiding van concrete gebeurtenissen opflakkingen van het geweld kunnen voordoen en dat daarbij ook burgerslachtoffers kunnen vallen.

Uit de informatie die verzoeker bijbrengt kan evenwel niet blijken dat er sprake zou zijn van een sterke toename van het aantal burgerslachtoffers dat bij dergelijke incidenten te betreuren valt of dat het thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie niet langer opgaat te stellen dat er in de Westelijke Jordaanover geen sprake is van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, de Palestijnse Autoriteit en de Israëlische strijdkrachten. Wat betreft het reisadvies waaruit verzoeker citeert, kan bovendien worden opgemerkt dat dit reisadvies bestemd is voor reislustige Nederlanders en niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen. Een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dat land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken naar personen zoals verzoeker die wel van deze regio afkomstig zijn. Het reisadvies waarnaar verzoeker verwijst, is irrelevant daar het niet slaat op verzoekers concrete situatie, doch slechts een algemene

strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in de Westelijke Jordaanoever, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.”

De Raad wijst erop dat dit arrest van recente datum is, met name 13 december 2021. De persartikels die de verzoekende partij citeert in het middel, zijn niet van aard hoger citaat te weerleggen. Voormeld arrest ontkent het bestaan van opflakkingen van geweld niet. Niet is aangetoond dat er zich een belangrijke wijziging heeft voorgedaan in de Westelijke Jordaanoever sedert de uitspraak van voormeld arrest.

De verzoekende partij betreft deze citaten evenmin op haar persoonlijke situatie.

In voormeld arrest is geoordeeld dat de veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever niet van die aard is dat aan de verzoekende partij een subsidiaire beschermingsstatus moest toegekend worden. De Raad stelt vast dat de asielinstanties al een beoordeling van artikel 3 van het EVRM hebben doorgevoerd in het kader van de beoordeling van de asielaanvraag, meer bepaald bij het onderzoek. De verzoekende partij brengt ook thans geen elementen aan, ook niet in de aan het verzoekschrift toegevoegde stukken, die van aard zijn deze conclusies te vermogen te wijzigen. Er wordt aan herinnerd dat artikel 3 van het EVRM (en overigens artikel 4 van het Handvest) inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Door louter opnieuw te verwijzen naar de veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever, de socio-economische omstandigheden aldaar en de impact van de corona-epidemie, en te citeren naar persartikels toont verzoekende partij geenszins aan dat de overwegingen van de Raad in zijn arrest van 13 december 2021 thans niet meer gelden en een andere beoordeling zich opdrong. Uit niks blijkt dat de vaststellingen inzake de veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever en de persoonlijke omstandigheden van verzoekende partij, zoals vastgesteld door de Raad in voormeld arrest, thans niet meer gelden. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen haar kritiek tegen de afwijzing van haar verzoek tot internationale bescherming herhaalt, maar zij kan onderhavig beroep niet aanwenden om nogmaals de beslissing van de commissaris-generaal aan te vechten.

Verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM. Zij toont geenszins aan dat de verwerende partij niet kon volstaan met een verwijzing naar de afwijzing van haar verzoek tot internationale bescherming en dat een verdere beoordeling zich opdrong.

Ten overvloede merkt de Raad op dat de verzoekende partij het stilzwijgen bewaart over de situatie van haar echtgenote en zes kinderen, waarvan een deel in de Verenigde Staten zouden verblijven blijkens haar asielrelaas en de band tussen de verzoekende partij en dit gezin en een desgevallende vervoeging met dit gezin op hun woonplaats.

2.13. Gelet op de inhoud en het doel van artikel 13 van het EVRM kan deze rechtsregel niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist. Te dezen roept de verzoekende partij de schending in van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat zij niet aantoont dat de bestreden beslissing een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM inhoudt. Een schending van artikel 13 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.14. Verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat – indien zij was gehoord geweest voor het treffen van de bestreden beslissing – zij elementen had kunnen aanvoeren die van invloed hadden kunnen zijn op de besluitvorming. Een schending van de rechten van verdediging wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.15. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN